

PROP DE VOSALTRES

La indulgència jubilar (i III)

Quan el Papa convoca un any jubilar, que és sempre un any d'indulgència, a més d'invitar-nos a celebrar el sagrament de la Penitència, se'ns proposa realitzar algun gest per a mostrar la sinceritat del nostre desig de conversió i de reconciliació amb Déu. En aquest Jubileu el Papa ens invita a entrar per la Porta de la Misericòrdia, oberta en aquelles esglésies que el Bisbe de cada diòcesi hagi determinat, pregar per les seues intencions, realitzar un gest de misericòrdia, etc... Quin sentit tenen aquestes accions?

L'Església ha rebut del seu Fundador la plenitud dels dons de la salvació i la totalitat dels mitjans que ens condueixen a ella. Entre aquests mitjans, alguns (els sacraments) han sigut instituïts pel Senyor. Però l'Església, que és la dispensadora de la gràcia, pot determinar i establir certes pràctiques que, a l'acceptar-les en esperit d'humilitat i d'obediència i posar-les per obra, estem manifestant la sinceritat del nostre desig de refer l'amistat amb Déu i ens disposen a rebre la seua gràcia. Quan, després d'haver celebrat el sagrament de la Penitència vivim aquestes pràctiques, estem manifestant a Déu la veritat del nostre desig de reconciliació amb Ell. Són gestos d'amor a Déu. En eixe moment, Déu, per mitjà de l'Església, que és la dispensadora de la gràcia, esborra totalment les conseqüències del pecat. Així, el pecador pot viure amb la confiança que el pecat i totes les seues seqüeles estan totalment superades. Déu, a més de perdonar-nos, té indulgència. No exigeix una reparació proporcionada que, d'altra banda, és impossible per a nosaltres.

El Papa ens indica, a més, que podem realitzar aquests gestos i aplicar-los pels nostres germans

difunts. Quin sentit té aquesta afirmació? El camí de conversió i de purificació del cor dura tota la vida, i no podem tindre la seguretat que al final de la vida temporal el nostre cor estiga vertaderament preparat per a trobar-se amb Déu. Tots tenim molta immundícia que necessita ser purificada per poder veure Déu cara a cara.

La doctrina del Purgatori és expressió de la necessitat que els homes podem tindre de ser purificats després de la mort i, d'aquesta manera, preparar-nos per a la trobada amb Déu. Certament, no podem imaginar com pot ser en eixe moment l'experiència de la «temporalitat», però cal postular una successió en els estats de la nostra ànima entre la mort i la trobada amb Déu.

El «temps» que un germà en la fe ja mort pot necessitar per veure Déu «cara a cara» en una trobada vertaderament joiosa pot «acurtar-se» per l'oració d'uns cristians per altres, una oració que és eficaç en virtut de la comunió dels sants. D'aquesta manera, el cor, curat de les ferides que el pecat ha provocat en nosaltres i que ens impedeixen gaudir plenament de la presència de Déu, pot entrar en el goig del seu Senyor.

Per expressar aquesta realitat, en alguns moments l'Església ha emprat el llenguatge de la praxi del sagrament de la Penitència per manifestar el caràcter temporal d'aquest procés. Es tracta, evidentment, d'una imatge que ens aproxima a una realitat que, en certa manera, roman en el misteri mentre caminem en aquest món.

Amb la meua benedicció.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Els altres no són enemics, són germans

Els humans som animals socials. Una de les nostres vivències més fonades és la pertinença a un grup. És l'experiència del «nosaltres». I aquesta comporta inevitablement la dels «altres». Hi ha persones i grups que no són dels «nostres», són «els altres». La relació entre «nosaltres» i «els altres» és un dels desafiaments més vius de la nostra vida. Sentim la diferència dels altres com una agressió que els fa enemics i perillosos, i davant dels quals ens hem de defensar. L'Esperit cristià ve a corregir aquesta esponta-

neïtat humana, fruit de la nostra feblesa. Els altres no són enemics, són germans. I això ho concreta fent «comunitats germanes». Els cristians formem comunitats, com diu l'Apocalipsi, «de tota llengua, poble, raça i nació» (Ap 5,9).

Hi han comunitats cristianes japoneses i alemanyes i brasileres i catalanes. I, aquest és el pas de gegant, entenem que les altres comunitats, tan diferents i tan allunyades, són germanes nostres. Això ens porta a entendre les diferències, no com un perill o una agressió sinó com una

altra manera de viure la vida humana, amb la mateixa dignitat, mereixedores del mateix respecte.

Com sempre, corregir les nostres espontaneïtats instintives, especialment aquestes, ha estat i és molt difícil. Tots estem cridats a deixar florir en nosaltres l'Esperit evangèlic, cadascú al seu nivell. Els altres són diferents, però no per això perillosos o agressors. Són germans que hem d'aprendre a estimar. L'amor fratern sap entendre i valorar les diferències, sap construir ponts d'unitat entre les diversitats; no només entén que els

altres siguin diferents sinó que li agrada que ho siguin. Quan vivim les dificultats d'una actitud així entenem l'abast de la Paraula de Déu: «Estima els altres com a tu mateix.»

A l'arrel d'aquesta actitud renovadora hi ha el missatge de la fe cristiana. Déu estima «els altres» amb el mateix amor de Pare que ens estima a nosaltres, i ens crida a tots a la comunió, a la pau, a l'acceptació mútua, al respecte, a la vida plena en l'Esperit d'amor.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

La indulgencia jubilar (y III)

Quando el Papa convoca un año jubilar, que es siempre un año de indulgencia, además de invitarnos a celebrar el sacramento de la Penitencia, se nos propone realizar algún gesto para mostrar la sinceridad de nuestro deseo de conversión y de reconciliación con Dios. En este Jubileo el Papa nos invita a entrar por la Puerta de la Misericordia, abierta en aquellas iglesias que el Obispo de cada diócesis haya determinado, orar por sus intenciones, realizar una gesto de misericordia, etc... ¿Qué sentido tienen estas acciones?

La Iglesia ha recibido de su Fundador la plenitud de los dones de la salvación y la totalidad de los medios que nos conducen a ella. Entre estos medios, algunos (los sacramentos) han sido instituidos por el Señor. Pero la Iglesia, que es la dispensadora de la gracia, puede determinar y establecer ciertas prácticas que, al aceptarlas en espíritu de humildad y de obediencia y ponerlas por obra, estamos manifestando la sinceridad de nuestro deseo de rehacer la amistad con Dios y nos disponen a recibir su gracia. Cuando, habiendo celebrado el sacramento de la Penitencia, vivimos estas prácticas, estamos manifestando a Dios la verdad de nuestro deseo de reconciliación con Él. Son gestos de amor a Dios. En ese momento, Dios, por medio de la Iglesia, que es la dispensadora de la gracia, borra totalmente las consecuencias del pecado. Así, el pecador puede vivir con la confianza de que el pecado y todas sus secuelas están totalmente superadas. Dios, además de perdonarnos, tiene indulgencia. No exige una reparación proporcionada que, por otra parte, es imposible para nosotros.

El Papa nos indica además que podemos realizar estos gestos y aplicarlos por nuestros hermanos difuntos. ¿Qué sentido tiene esta afirmación? El camino de conversión y de purificación del corazón dura toda la vida, i no podemos tener la seguridad de que al final de la vida temporal nuestro corazón esté verdaderamente preparado para el encuentro con Dios. Todos tenemos mucha inmundicia que necesita ser purificada para poder ver a Dios cara a cara.

La doctrina del Purgatorio es expresión de la necesidad que los hombres podemos tener de ser purificados después de la muerte y, de este modo, prepararnos para el encuentro con Dios. Ciertamente, no podemos imaginar cómo puede ser en ese momento la experiencia de la «temporalidad», pero hay que postular una sucesión en los estados de nuestra alma entre la muerte y el encuentro con Dios.

El «tiempo» que un hermano en la fe ya muerto puede necesitar para ver a Dios «cara a cara» en un encuentro verdaderamente gozoso puede «acortarse» por la oración de unos cristianos por otros, una oración que es eficaz en virtud de la comunión de los santos. De este modo, el corazón, curado de las heridas que el pecado ha provocado en nosotros y que nos impiden gozar plenamente de la presencia de Dios, puede entrar en el gozo de su Señor.

Para expresar esta realidad, en algunos momentos la Iglesia ha empleado el lenguaje de la praxis del sacramento de la Penitencia para manifestar el carácter temporal de este proceso. Se trata, evidentemente, de una imagen que nos aproxima a una realidad que, en cierto modo, permanece en el misterio mientras caminamos en este mundo.

Con mi bendición,

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Novenario del Santo Cristo 2016 o el Gozo de sentirse amados y perdonados

Hemos acabado la celebración del Novenario con toda la intensidad piadosa de los fieles asistentes, aunque los enfermos no han podido participar por la ausencia de la televisión. Es un tiempo de gracia donde se ha celebrado un día dedicado a los jóvenes; tres de los predicadores celebran este año sus bodas de plata sacerdotales a quienes se les ha regalado el cuadro del *Cristo de la Mar*; y un diácono abrió el Novenario. En este año de gracia del Jubileo de la Misericordia, los predicadores han expuesto las obras de misericordia, corporales y espirituales. El ejemplo de misericordia es Je-

sús crucificado que ama tanto a cada uno de nosotros que hasta nos ha dado su vida, muerte y resurrección por la salvación de cada uno. Enseñar las maravillas de Dios; visitar a los presos; escuchar a la gente; tratar a todos con cariño, por ser únicos e irre-

petibles hijos de Dios; visitar a los enfermos; consolar a quienes sufren; pedir perdón y comenzar y recomenzar la nueva vida, sabiéndose amados y reconocidos por el Señor; contemplar en el rostro de cada uno la imagen reveladora de Jesús. Cristo se nos manifiesta a través de los sacramentos para amarlos y recibirlos con asombro y admiración. También se celebró el día de la Penitencia para descubrir el gozo del perdón de Dios. Cerró el Novenario nuestro querido Sr. Obispo. Y todos los días acompañados por el entusiasta coro de La Salle.

Manuel Ferrer

Peter rep els sagraments de la Iniciació Cristiana

A la parròquia de la Mare de Deu del Dolors de Tortosa estem de festa, a la Vetlla Pascual celebrada a la Catedral, un nou membre de la nostra comunitat, va rebre els sagraments de la Iniciació Cristiana: el Baptisme, la Confirmació i per primera vegada va participar plenament en l'Eucaristia.

Es tracta de Peter, un senyor de cinquanta-set anys i que fa set que resideix entre nosaltres, és investigador dedicat a temes de climatologia en l'àmbit universitari.

Ell és natural de Budapest (Hongria), on es va educar en un ambient materialista, sense rebre cap tipus d'educació religiosa, en un temps i un país on la religió, tot i estar tolerada, estava mal vista.

A partir d'una recerca personal, perquè sentia que a la seva vida li faltava la dimensió espiritual, aquí a la capella del Seminari, lloc on resideix, és on trobà a Déu i amb Ell, la pau interior que li faltava, pel que decideix demanar el Baptisme i iniciar la seva

formació com a catecumen, per tal de viure aquesta relació amb Déu com a membre de l'Església.

Mn. Javier Vilanova

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Déu escolta el clam i fa l'Aliança

A la Sagrada Escripura, la misericòrdia de Déu és present al llarg de tota la història del poble d'Israel.

Amb la seva misericòrdia, el Senyor acompanya el camí dels patriarques, a ells els dóna fills malgrat la seva condició d'esterilitat, els condueix per camins de gràcia i de reconciliació, com ho demostra la història de Josep i dels seus germans (cf. Gn 37-50).

Llegim en el llibre de l'Èxode: «Al cap de molt de temps, el rei d'Egipte va morir. Mentrestant, els israelites gemegaven i cridaven

des del fons del seu esclavatge, i el seu clam va pujar fins Déu, que va escoltar els seus gemecs i es va recordar de l'aliança que havia fet amb Abraham, Isaac i Jacob. Déu va mirar els israelites i es va fer càrrec de la seva situació» (2,23-25).

La misericòrdia de Déu sempre actua per a salvar. És tot el contrari de les obres dels qui actuen sempre per a matar: per exemple els qui fan les guerres.

Quan dóna instruccions a Moïses sobre l'aliança, diu: «Ara, doncs, si escolteu la meua veu

i observeu la meua aliança, seureu la meua heretat preferida entre tots els pobles, ja que tota la terra és meua: sereu per a mi un reialme sacerdotal i una nació santa» (Ex 19,5-6).

Certament, Déu posseeix ja tota la terra perquè l'ha creada, però el poble es converteix per a ell en una heretat diferent, especial.

La misericòrdia del Senyor fa l'home preciós, com un tresor personal que li pertany, que ell custodia i en el qual es complau.

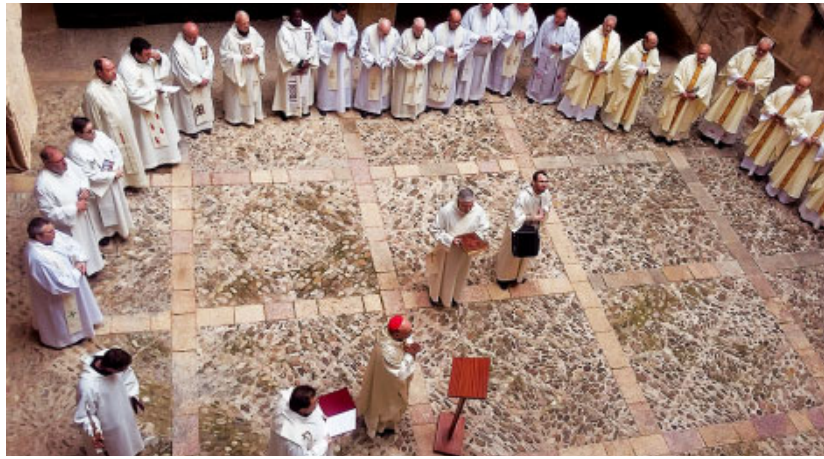
(Dimecres, 27 de gener de 2016.)

Missa Crismal a la Catedral

El dia 22 de març, Dimarts Sant, s'aplegà a la Catedral un 80% del Presbiteri diocesà presidit pel Sr. Bisbe per celebrar la Missa Crismal. També hi eren presents els diaques permanents i els seminaristes.

Després de cantar l'himne del Jubileu i fer les pregàries pròpies de l'Any Sant de la Misericòrdia, van anar a la Catedral cantant les Lletanies dels sants des del Palau Episcopal.

El Sr. Vicari general en la monició d'entrada digué a la comunitat que els preveres Mn. Josep Alanyà Roig i Mn. José M.ª Galiana Ferrando, celebraven els 50 anys de la seua ordenació sacerdotal i els 25 anys, el Mn. Joan Alonso Bonals, Mn. Joan Baptista Andrés Vellón i el Mn. Carlos París Escura.

Després de l'homilia va tenir lloc la renovació de les promeses sacerdotals i a continuació la presentació de les ofrenes: pa, vi, oli per ser beneït i el crisma per a ser consagrat i la

col·lecta, en la qual van participar-hi sacerdots i fidels, que fou destinada al pagament del lloguer de la vivenda de les persones que estan en situació d'extrema necessitat.

En la pregària de després de la consagració es va tenir un record pels sacerdots que celebraven els 25 anys i els 50 de l'ordenació sacerdotal. També pels que el darrer any han estat cridats a la Casa del Pare: Mn. Jesús Argelio Beltrán, Mn. Joan Ferrer, Mn. Tomàs Biarnés i Mn. Sales Montañés.

A continuació i com tots els anys, va haver un dinar de germanor al nostre Seminari. Tota la celebració, eminentment sacerdotal, fou molt reeixida. Donem gràcies a Déu i preguem pel nostre bisbe Enrique i pel Presbiteri diocesà per a que el Senyor els ajude en el seu ministeri i mai manquin vocacions sacerdotals a la nostra diòcesi i a l'Església.

Maria Joana Querol

Celebració de la Vetlla Pasqual a la Catedral

El 26 de març, a les 21 hores, ens vam reunir a la Catedral per celebrar la Vetlla Pasqual, la festa més important de l'any litúrgic. Van celebrar-la conjuntament les parròquies del Sant Crist de la Catedral, Sant Blai i Sant Jaume. Fou presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent.

Per a la celebració del foc ens vam reunir fora de la porta principal, on va tenir lloc la benedicció del foc i del Ciri Pasqual i tot seguit vam entrar en processó en direcció a l'altar major, il·luminats pel Ciri Pasqual, i les candeles enceses que portàvem els fidels.

En la litúrgia de la Paraula es van proclamar tres lectures. En l'homilia digué el Sr. Bisbe «que la nit de Pasqua és nit d'alegria, de goig i d'esperança. Recordem aquesta nit tot el que Déu ha fet per la

humanitat i per cadascú de nosaltres al llarg de la nostra vida. Déu ha promès a tots els homes una salvació eterna i definitiva. Aquesta salvació s'ha complert en la mort i resurrecció de Crist. I s'ha complert en nosaltres en el dia del nostre baptisme».

Després de la benedicció final del Sr. Bisbe, vam cantar a la Mare de Déu *Regina caeli laetare, alleluia*, i s'acabà la celebració amb el cant *Germans, avui és un dia gran*.

Visquem amb plenitud tot el que ens apropa a Crist, per poder gaudir de l'esperança d'una vida sense fi, de l'amor sense tristesa, de la pau sense angoixa, de l'alegria d'ajudar sempre els nostres germans i del goig de creure en la força de Jesús Ressuscitat.

Maria Joana Querol

AGENDA

- **Dimecres 18.** Tortosa, Comunidad Siervas de Jesús, a les 11 h, Missa Festa de la Mare Fundadora.
- **Divendres 20.** Hospitalet de l'Infant, a les 20 h, Confirmacions.
- **Dissabte 21.** Tortosa, Monestir de les Clarisses, a les 16.30 h, Oració Jornada Pro Orantibus. / Morrellà, a les 20 h, Confirmacions.
- **Diumenge 22.** Vinallop, 12.15 h, Missa Estacional.

Monestir de Santa Clara (Tortosa)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jm 3,13-18 / Sl 18 / Mc 9,14-29]. Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; santa Margarida de Cortona, terciària franciscana; sant Germer, bisbe; sant Joan Baptista de la Salle, prev. fundador de l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes; sant Lluís Orione, rel.; sant Alipi i sant Possidi, bisbes; sant Pacomi, abat; sant Ubaldo de Gubbio, bisbe; sant Andreu Bobola, prev. i mr.; santa Gemma Galgani, vg.

17. ■ Dimarts [Jm 4,1-10 / Sl 54 / Mc 9,30-37]. Sant Pasqual Bailón (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

18. ■ Dimecres [Jm 4,3-17 / Sl 48 / Mc 9,38-40]. Sant Joan I, papa

(523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Feliu de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela Maria Porras, rel. fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilabert, rel. mercedari, de Reus.

19. □ Dijous [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39 / Lc 22,14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre; sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombrèn (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca; beat Climent d'Osimo i beat Agustí de Tarano, preveres; sant Crispí de Viterbo, rel.

20. ■ Divendres [Jm 5,9-12 / Sl 102 / Mc 10,1-12]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, pa-

tró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basíllisa, vg.

21. ■ Dissabte [Jm 5,13-20 / Sl 140 / Mc 10,13-16]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda; sant Eugeni de Mazenod, bisbe; sant Ivo de Chartes, bisbe; sant Cristòfor Magallanes, prev. i companys, mrs.

22. □ Diumenge vinent, la Santíssima Trinitat (lit. hores: 4a setm.) [Pr 8,22-31 / Sl 8 / Rm 5,1-5 / Jo 16,12-15]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), religiosa viuda, de Barcelona, fundadora de les carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càscia, religiosa agustina; santa Quitèria, verge i màrtir, advocada contra la ràbia; santa Júlia, verge i màrtir africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

Diurnenge de Pentecosta

COMENTARI

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostre obres, / la terra és plena de les vostre criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1C 12,3b-7,12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,15-16.23b-26)

En aquell temps Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (He 2,1-11)

Al llegar el día de Pentecostés, estaban todos reunidos en el mismo lugar. De repente, un ruido del cielo, como de un viento recio, resonó en toda la casa donde se encontraban. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se repartían, posándose encima de cada uno. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en lenguas extranjeras, cada uno en la lengua que el Espíritu le sugería. Se encontraban entonces en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones de la tierra. Al oír el ruido, acudieron en masa y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propio idioma. Enormemente sorprendidos, preguntaban: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfilia, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu aliento, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras. / Que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol San Pablo a los Corintios (1Cor 12,3b-7,12-13)

Hermanos: Nadie puede decir: «Jesús es Señor», si no es bajo la acción del Espíritu Santo. Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Porque, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo.

Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,15-16.23b-26)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si me amáis, guardaréis mis mandamientos. Yo le pediré al Padre que os dé otro defensor, que esté siempre con vosotros. El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guardará mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Defensor, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho.»

- Nm 11,29: *l'Esperit és de pocs i Moisès sospira: Tant de bo el Senyor donés a tots el seu Esperit.*
- Jl 3,1s: el Senyor fa una promesa pels temps definitius: *Abocaré el meu Esperit sobre tothom.*
- Ac 2,1s: es compleix la promesa i *quedaren tots plens de l'Esperit Sant: tota la Comunitat.*

La ventada i el foc simbolitzen la força de Déu; i l'expressar-se en diversos llenguatges és l'efecte de l'Esperit que renova la humanitat sentint-los cadascú parlar en la seva pròpia llengua.

Pau parla de *dons espirituals* subratllant així l'aspecte de gràcia/regal dels carismes que són *dons* per ser gratuïts; *miracles* per venir de Déu, font dels miracles; i *serveis* per ser ajut pel bé de tots (i no pas pel lluïment del carismàtic).

La font del carisma és sempre *l'Esperit*, tot i parlar també de *Déu-Pare* i del *Senyor-Crist* amb allargament trinitari.

Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots: No hi ha concentració de *carismes* en uns pocs super-privilegiats sinó participació real de tots en els *dons distribuïts a cadascú* pel *servei* de la Comunitat.

El nostre primer Defensor és el Pare que *no va plànyer el seu propi Fill sinó que el va entregar per nosaltres (Rm 8,32).*

L'altre gran Defensor és el Fill Unigènit, de qui proclama Pau: *Qui gosarà condemnar els elegits de Déu? Jesucrist? Ell va morir i ressuscitar, i intercedeix per nosaltres! (Rom 8,34s).*

Però el Paràclit-Defensor per excel·lència és l'Esperit Sant: *Jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres.*

Si de fet *el qui m'estima és el que té els meus Manaments i els compleix*, la conseqüència és que *el meu Pare l'estimarà* amb aquell amor que ens fa tots fills estimats de Déu i ens crida a esdevenir a més amics i col·laboradors seus.

Mn. José Luis Arín